

възпитава и отгледа. Въ манастиря той скоро усвоява редътъ, изучава правилно църковното пѣние, както и гръцки езикъ. Манастирското управление е възхитено отъ неговитѣ дарби и успѣхи и презъ 1824 год. го праща да следва гръцката семинария на островъ Халки, близо до Цариградъ. Тамъ още повече усъвършенствувалъ гръцка езикъ и църковното пѣние и добилъ диплома за завършенъ курсъ като отличенъ семинаристъ. Доволенъ отъ това, игуменътъ на Бачковския манастиръ презъ 1827 год. го праща да следва висша теология въ академията на гръцката столица Атина, гдето престоява две години. Презъ това време той е можалъ да се запознае и съ гръцката класическа литература. По този начинъ той добива висше духовно образование съ гръцко възпитание и култура. Както въ Халки, така и въ Атина той има възможностъ да наблюдава и да разбере колко много гръцитѣ ненавиждатъ българитѣ и какъ се стремятъ чрезъ църквата и училището да ги еленизиратъ и духовно да ги завладѣятъ. Съ това чувствително е засегнато неговото българско сърдце. Той още повече се отвращава отъ тѣхъ, когато узнава, че гръцкото управление въ Бачковския манастиръ незаконно присвоява всичкото му бащино имущество. Заради това презъ 1830 год. той се принуждава да напусне Атина и Гръция и да намѣри спасение, чрезъ бѣгство, въ Иерусалимъ, кждето постъпва на служба въ руския манастиръ. Тукъ той намира много добри условия да изучи руски езикъ, а така сжщо и черковнославянския. Въ този манастиръ все е пѣло на гръцки и тогава у него се явява идеята да даде на българскитѣ църкви славянско пѣние чрезъ една Псалтикия.

Наши видни севлиевци добри християни периодически сж отивали въ Иерусалимъ, за да станатъ хаджии. Презъ пролѣтта на 1831 год. пристигатъ отъ Севлиево въ Иерусалимъ първенцитѣ Сава Радковъ, Христо Пѣйчевъ и др. Тѣ намиратъ въ руския манастиръ младежътъ Ангелъ Ивановъ да участвува въ богослужението. Съ своето държане, а особено съ своето хубаво пѣние той обайва севлиевскитѣ първенци, които решаватъ да го отклонятъ отъ желанието му да стане монахъ-калугеръ и да го доведатъ въ родниятъ имъ градъ за тѣхенъ църковенъ пѣвецъ. Въ това тѣ напълно успѣватъ. Хаджи Ангелъ въ този моментъ е билъ на кръстопѣтъ — дали да се почерни или да премине къмъ свѣтския животъ, къмъ който го тегли неговата природа. Дава съгласието си и следъ великденскитѣ празници севлиевскитѣ нови хаджии довеждатъ младия Хаджи Ангелъ въ Севлиево и го правятъ пѣвецъ въ старата църква Св. Пророкъ Илия. Тамъ, действительно, той като пѣвецъ се е водилъ по гръцкото църковно пѣние, тѣй като никжде не е било въведено славянското църковно пѣние. Следъ две годишна църковна служба, презъ есеңта на 1833 год. той билъ поканенъ за учителъ на килийното училище при сжщата църква, гдето е